

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **L. M.**, bytem K. n. H., S. 61, zastoupený JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, zastoupený JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje kraje ze dne 19.12.2011, č.j. KUOK/138463/2011, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje kraje, ze dne 19.12.2011, č.j. KUOK/138463/2011, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 25 292,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje kraje, ze dne 19.12.2011, č.j. KUOK/138463/2011, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, kterým bylo dle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako nepřipustné žalobcovo odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu v Prostějově (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30.12.2003, č.j. SÚ/5276/03-Ing.Ko. Žalobce se též domáhá zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem kolaudačního řízení vedeného před stavebním úřadem, jehož předmětem bylo povolení užívání části stavby: „Výstavba bytových domů – bytový dům podsklepený č. 5,6“, skládající se z následujících stavebních objektů: SO 201 Bytový dům č. 6 (ucelená část stavby), SO 202 kanalizační přípojka, SO 203 Vodovodní přípojka, SO 206 Veřejné osvětlení na pozemcích parc. č. 221/1, 236/4, 238/2, 240, 241/1, 242, 445, 454, 479/1 v k.ú. Krasice.

Z tohoto důvodu žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30.12.2003 jako nepřipustné podle § 60 správního řádu.

Žalovaný byl ve svém rozhodování vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22.9.2011, sp. zn. 22 Ca 229/2009, který původní rozhodnutí žalovaného zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatcích důvodů rozhodnutí.

Závěry žalovaného, na nichž je založeno napadené rozhodnutí, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce tedy napadá rozhodnutí žalovaného, který stejně jako stavební úřad neshledal účastenství žalobce v kolaudačním řízení. Žalobce tvrdí, že v době kolaudačního řízení byl vlastníkem pozemku parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice. Stavba bytových domů, jejíž převážná část byla umístěna na sousedním pozemku, zasahovala podle žalobce částečně i pozemek v jeho vlastnictví, a to jednak průmětem střechy

stavby, částí kanalizace k této výstavbě a dále i přesahem požárně nebezpečného prostoru. Jeho podrobná žalobní argumentace se opírá o prejudikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Žalobce namítá, že bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, aniž by byl rozšířen okruh účastníků řízení, a to přesto, že kolaudovaná stavba byla realizována ve zjevném rozporu se stavebním povolením a schválenou projektovou dokumentací. Tím bylo podle žalobce dáno účastenství těch osob, které byly účastníky stavebního řízení. Žalobce argumentuje tak, že řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení formálně spojeno nebylo, materiálně však ano, z čehož dovozuje i svoje postavení účastníka řízení podle definice uvedené v § 78 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to z titulu dotčení na svých právech.

Zároveň žalobce zastává názor, že na jeho účastenství lze vztáhnout i úpravu dle správního řádu, neboť je dotčenou osobou. Svoje účastenství odvozuje i od meritorního posuzování podané žaloby Krajským soudem v Ostravě.

Skutečnost, že součástí kolaudace nebyla střecha a kotelna, zakládá podle žalobce pochybnosti o tom, že se jedná o část stavby schopnou samostatného užívání ve smyslu stavebního zákona. Žalobce taktéž namítá nesplnění požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o technických požadavcích“), týkajících se zejména nedostatečného odstupu staveb a proslunění budovy.

Žalobce poukazuje i na opomenutí M.L., vlastníka pozemku parc.č. 240 v k.ú. Krasice, na jejíž pozemek zasahuje požárně nebezpečný prostor a rovněž zde není dodržena odstupová vzdálenost od hranice pozemku.

Na základě výše uvedeného se žalobce domáhá zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí. Žalobce setrval na svém právním názoru po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k námitce účastenství žalobce v kolaudačním řízení uvádí, že skutečnost, že žalobce je účastníkem ve stavebním či jiném řízení podle stavebního zákona, automaticky nezakládá jeho účastenství v kolaudačním řízení. Podle žalovaného se jedná o odlišná řízení, která mají i jiný okruh účastníků.

Žalovaný si stojí za právním názorem uvedeným v napadeném rozhodnutí a uvádí, že žalobce nemůže dovozovat svoje účastenství v řízení ani z aplikace § 14 správního řádu.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podstatou žalobní argumentace je žalobcův názor, že byl opomenut coby účastník kolaudačního řízení. Tím mu nemělo být řádně doručeno jak usnesení o zahájení kolaudačního řízení, tak samotné kolaudační rozhodnutí ze dne 30.12.2003. V tom, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, resp. v odmítnutí jeho odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí z tohoto důvodu, že mu v kolaudačním řízení nesvědčilo právo účastníka řízení, žalobce shledává zkrácení svých práv.

Třeba úvodem poznamenat, že předmětem posouzení zdejšího soudu není otázka, co mohlo být (resp. co správně mělo být) předmětem kolaudace podle kolaudačního rozhodnutí, nýbrž to, zda s ohledem na předmět kolaudace měl být žalobce účastníkem kolaudačního řízení.

Účastníci kolaudačního řízení jsou vymezeni v § 78 odst. 1 stavebního zákona tak, že jsou jimi a) stavebník, b) vlastník stavby, c) uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, d) vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno.

IV.1.

Žalobce svoje účastenství odvozoval od přesahu části střechy na jeho pozemek. Zdejší soud v této souvislosti považuje za nutné především postavit najisto, co bylo předmětem kolaudačního řízení.

Z kolaudačního rozhodnutí ze dne 30.12.2003 vyplývá, že stavební úřad povolil užívání části stavby, a to části stavby skládající se z následujících stavebních objektů: SO 201 Bytový dům č. 6 (ucelená část stavby). Touto ucelenou částí stavby se podle napadeného rozhodnutí rozumí: 1. PP – 4. NP spolu s bytovými jednotkami, schodišťovým prostorem a výtahem.

Z napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že mansardová střecha (nad zkolaudovanou částí stavby zahrnující 1. PP – 4. NP), jež měla podle názoru žalobce zasahovat na jeho pozemek, nebyla předmětem kolaudačního řízení. Z obsahu spisu rovněž vyplynulo, že část stavby, tedy 5. a 6. NP včetně střechy, byla předmětem řízení o odstranění stavby. Je tedy evidentní, že střecha v tomto případě nemohla být zkolaudována, a to již jen z důvodu, že byla napojena právě na 6. NP, které bylo postaveno bez stavebního povolení, které nebylo zkolaudováno a jehož se týkalo i řízení o odstranění stavby.

Pokud tedy žalobce namítá, že byl účastníkem kolaudačního řízení jako vlastník pozemku, na který měla zasahovat střecha, která však nebyla předmětem tohoto řízení, nelze mu na základě výše uvedených závěrů přisvědčit.

Za těchto okolností, tedy nebyla-li předmětem kolaudačního řízení, bylo bezpředmětné zabývat se otázkou jejího přesahu na žalobcův pozemek. Z tohoto pohledu tedy nebylo ani podstatné, zda žalobce je skutečně vlastníkem pozemku, na který podle jeho tvrzení měla střecha zasahovat, a potud je třeba přisvědčit závěru žalovaného, na němž bylo založeno napadené rozhodnutí.

Ačkoli postup stavebního úřadu, který zkolaudoval část stavby bytového domu, mimo jiné bez střechy a bez kotelny (sloužící pro celý objekt, tedy i pro ta podlaží, jež byla předmětem kolaudace a jež zkolaudována byla), neodpovídá především „*zdravému rozumu*“, jak sám žalovaný připustil v rámci řízení před zdejším soudem (výslovně se takto zmiňoval v konečném návrhu), a patrně není v souladu ani s § 76 odst. 1 stavebního zákona, z něhož lze dovodit, že užívat (na základě kolaudačního rozhodnutí) lze část stavby schopnou samostatného užívání, což část bytového domu bez střechy a kotelny (logicky sloužící vytápění celého domu (měla-li být v bytovém domě umístěna jediná kotelná) není, tato otázka není předmětem posouzení zdejším soudem a nemohla být primárně řešena ani žalovaným po podání žalobcova odvolání.

Zdejší soud musí (s ohledem na shora uvedené nutno poznamenat, že „*bohužel*“) přisvědčit žalovanému v jeho závěru, jak byl prezentován již v napadeném rozhodnutí, a sice že s ohledem na okamžik vydání kolaudačního rozhodnutí a okamžik podání žalobcova odvolání již nebylo možno využít přezkumného řízení či řízení o obnově původního kolaudačního řízení; lhůty pro využití těchto prostředků totiž v době, kdy se žalovaný zabýval žalobcovým odvoláním, již uplynuly.

Pokud jde o možnost přezkumného řízení, tak podle § 96 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*nový správní řád*“), lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že kolaudační rozhodnutí bylo vydáno již dne 30.12.2003 a žalobce podal proti němu odvolání až dne 28.4.2009 (a tedy až po jeho podání se o důvodech, pro které bylo třeba

v přezkumném řízení zasáhnout, žalovaný z podaného odvolání mohl dozvědět), lhůta pro zahájení přezkumného řízení již uplynula; především je tu podstatné, že uplynula jednoletá objektivní lhůta.

Pokud jde o možnost obnovy řízení, tak podle § 100 odst. 1 nového správního řádu lze řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím obnovit pokud a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle § 100 odst. 3 nového správního řádu může ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno. Z toho plyne, že i lhůta pro případnou obnovu řízení v době podání odvolání již uplynula.

Žalovaný tak při svém rozhodování, resp. v souvislosti s ním, nemohl právní prostředky, které by byly způsobilé odvrátit možnou nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, nijak využít. V tomto dílčím ohledu tedy žalovaný pro ochranu žalobcových práv více učinit nemohl.

Pokud jde o samotné řízení o žalobcově odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí musel vycházet z předmětu kolaudačního řízení, jak byl vymezen v oznámení o zahájení kolaudačního řízení ze dne 3.12.2003. Tak také žalovaný postupoval. V rámci tohoto předmětu řízení se žalovaný zabýval okruhem možných účastníků kolaudačního řízení podle § 78 odst. 1 stavebního zákona, a tedy i tím, zda tímto účastníkem byl i žalobce. Ve vztahu k zasažení žalobcova pozemku průmětem střechy, která nebyla kolaudována, žalobce účastníkem kolaudačního řízení nebyl – a z tohoto důvodu bylo jeho odvolání zamítnuto důvodně, tj. zákonně a věcně správně.

Pokud žalobce namítá, že byl dotčen na svých subjektivních veřejných právech změnou stavby, která předcházela vydání kolaudačního rozhodnutí, pak musel svoji argumentaci snést proti rozhodnutí o povolení změny stavby (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.5.2003). Napadené rozhodnutí přezkoumávalo pouze účastenství v řízení kolaudačním, tudíž pokud žalobce argumentuje tak, že byl dotčen na svých subjektivních právech právě umístěním střechy, jež má podle jeho slov zasahovat na žalobcův pozemek, nemohl být nikterak zasažen na svých subjektivních veřejných právech napadeným rozhodnutím, neboť střecha nebyla součástí kolaudace. Pokud jde o tvrzený zásah samotné budovy (jejího průmětu) na žalobcův pozemek, pak byla-li předmětem kolaudace část budovy 1. PP – 4. NP, mohlo napadené rozhodnutí žalobce

zasáhnout pouze v tomto rozsahu, to však žalobce nenamítá a nenamítal to ani v odvolání.

Potud je tedy napadené rozhodnutí přezkoumatelné a nadto i zákonné – a potud žalobci přisvědčit nelze. Nic na tom nemění ani fakt, že byla kolaudována část domu bez střechy a bez kotelny. Možnosti žalovaného k zásahu ovšem byly, jak je shrnuto shora, limitovány pozdním podáním odvolání. Ačkoli žalobce tvrdí, že je na svých právech kolaudačním rozhodnutím zasahován, domáhal se svých práv u žalovaného po uplynutí cca pěti a půl roku od kolaudace. Zdejší soud žalobci rozumí v tom ohledu, že mohlo být pro žalobce značně komplikované zjistit, zda bylo vedeno kolaudační řízení, nebyl-li jeho účastníkem, nicméně již zcela nerozumí skutečnosti, že si tak dramaticky tvrzeného zásahu na svých právech (souvisejícího s tím, že vlastní v bezprostřední blízkosti kolaudovaného domu pozemek) nepovšiml dříve, tedy v době, kdy žalovaný proti kolaudačnímu rozhodnutí podle pravidel obsažených v § 96 nebo § 100 nového správního řádu ještě mohl (mimo odvolací řízení, nicméně v návaznosti na ně) účinně zasáhnout.

Třeba dodat, že v této dílčí otázce ani zdejší soud nedisponuje prostředky, které by mohly tuto pro žalobce nepříznivou situaci zvrátit.

Žalobce svoje účastenství v kolaudačním řízení taktéž dovozoval z umístění požárně nebezpečného prostoru, jež zasahuje na jeho pozemek.

Požárně nebezpečný prostor je definován v § 17 odst. 5 vyhlášky o technických požadavcích tak, že požárně nebezpečným prostorem je prostor kolem hořící stavby, ve kterém je nebezpečí přenesení požáru sáláním tepla nebo padajícími částmi stavby; tento prostor nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku.

Existence požárně nebezpečného prostoru na pozemku žalobce je zajisté způsobila vyvolat dotčení vlastnických práv majitele pozemku, na který tento požárně nebezpečný prostor zasahuje. Nicméně zdejší soud v této věci poukazuje na to, že nelze úspěšně argumentovat tak, že v souvislosti s existencí požárně nebezpečného prostoru kolem předmětné stavby, jež zasahuje na pozemek ve vlastnictví žalobce, je stavba umístěna na pozemku žalobce. Jak ostatně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí: „...*Je zapotřebí připomenout, že přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek neznamena, že se na tomto pozemku stavba umísťuje...*“. I v tomto ohledu pokládá zdejší soud závěry žalovaného za přezkoumatelné a nadto zákonné i věcně správné, a tedy žalobcovu argumentaci za nedůvodnou.

Svoje účastenství žalobce dále dovozoval i na základě aplikace § 78 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení sloučí-li stavební úřad s kolaudačním řízením řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, jsou účastníky řízení i ti účastníci stavebního řízení, jichž by se tato změna mohla dotknout. V tomto

případě se podle žalobce nejednalo o drobné či nepatrné odchylky oproti projektové dokumentaci předložené ve stavebním řízení, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

Pokud žalobce argumentuje tak, že bylo materiálně současně s kolaudačním řízením zahájeno řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, nelze s ním souhlasit. Soud v této souvislosti poukazuje na fakt, že dne 20.5.2003 bylo rozhodnuto o povolení změny stavby před jejím dokončením ve smyslu § 68 stavebního zákona. Nicméně takové řízení má samostatný režim, jak již zdejší soud uvedl shora. Z obsahu správního spisu vyplývá, že řízení o změně stavby bylo zahájeno a skončeno dříve, než bylo zahájeno kolaudační řízení (rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením bylo taktéž žalobci doručeno, tudíž mu musela být známa skutečnost, že o změně stavby již bylo rozhodnuto dne 20.5.2003; kolaudační řízení bylo zahájeno až dne 26.11.2003).

Nelze tedy dovodit účastenství žalobce v kolaudačním řízení ani z § 78 odst. 2 stavebního zákona.

Žalobce taktéž shledával postup žalovaného v rozporu se zákonem, neboť žalovaný neaplikoval na účastenství žalobce subsidiárně § 14 správního řádu. Ani v této dílčí otázce mu nelze dát zapravdu.

Tu je třeba poukázat na subsidiaritu správního řádu a specialitu stavebního zákona. Ve stavebním zákoně je stanoveno použití správního řádu v § 140, podle něhož není-li výslovně uvedeno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení. Nicméně stavební zákon má vlastní speciální definici účastníků kolaudačního řízení, a to konkrétně v § 78 odst. 1 tohoto zákona, jež byla již shora citována, a místa pro subsidiární aplikaci § 14 správního řádu tu není.

Pakliže žalobce argumentuje nálezem Ústavního soudu ze dne 19.6.2000, sp. zn. IV. ÚS 131/2000, publ. N 90/18 SbNU 269, nálezem Ústavního soudu ze dne 22.3.2000, sp. zn. Pl. ÚS 2/99 publ. N 42/17 SbNU 295, a dále rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2009 ve věci sp. zn. 9 As 44/2008, nelze ve vztahu k výše uvedenému tuto argumentaci pokládat za příléhavou, neboť veškerá tato prejudikatura se týká účastenství vlastníka pozemku, na němž je stavba umístěna, nikoli pozemků sousedních.

Argumentuje-li žalobce tím, že účastenství v kolaudačním řízení je třeba odvozovat i z toho, že Krajský soud v Ostravě se jeho žalobou proti předchozímu rozhodnutí žalovaného v témže řízení zabýval věcně a neodmítl ji, ani tato argumentace není případná. Krajský soud v Ostravě se zabýval žalobcovou argumentací proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání jako nepřípustné, a tedy meritorně se v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. musel zabývat otázkou, zda zamítnutí žalobcova odvolání jako nepřípustného z toho důvodu, že nebyl účastníkem kolaudačního rozhodnutí, je zákonné či nikoli. Dospěl přitom k závěru o

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Z toho nelze implicitně dovozovat, že žalobce za účastníka kolaudačního řízení Krajský soud v Ostravě považoval.

Ve vztahu ke shora uvedené argumentaci žalobce tedy zdejší soud shrnuje, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že řízení o umístění stavby, stavební řízení a kolaudační řízení podle stavebního zákona mají samostatný režim. Liší se i okruh účastníků těchto řízení - v řízení o umístění stavby nebo o vydání stavebního povolení je okruh účastníků obecně širší než v případě řízení kolaudačního. Ve vztahu ke shora uvedeným dílčím otázkám aplikoval žalovaný správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a nedovodil-li v případě žalobce postavení účastníka řízení, nezákonnosti se nedopustil ani aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. Napadené rozhodnutí je ve vztahu ke shora uvedeným dílčím otázkám rovněž přezkoumatelné.

IV.2.

Žalobce však svoje účastenství v kolaudačním řízení odvozuje i ze skutečnosti, že je vlastníkem pozemku parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice, kde je umístěna kanalizační přípojka.

Jestliže žalobce v podané žalobě odvozuje svoje účastenství mimo jiné z toho, že na pozemku parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice, jehož je žalobce vlastníkem, je zčásti umístěna ležatá dešťová kanalizace, pak v rámci jednání soudu vyšlo najevo, že touto kanalizací byla ze strany žalobce myšlena část kanalizace nacházející se v zemi. Na tu kolaudační rozhodnutí podle žalobce dopadalo, podle žalovaného však tato část kanalizace nebyla v kolaudačním řízení řešena, a tedy kolaudační rozhodnutí se jí netýká, poněvadž byla předmětem řízení o odstranění stavby.

Jak plyne z textu kolaudačního rozhodnutí, předmětem kolaudace byla i „SO 202 Kanalizační přípojka“. Nelze dát tedy zapravdu žalovanému, že se ležatá dešťová kanalizace kolaudační řízení netýkalo, tj. že tato kanalizační přípojka nebyla předmětem kolaudace.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), je kanalizační přípojka samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě.

Jestliže má být tedy nedostatek podmínek pro dovození žalobcova účastenství v kolaudačním řízení odvozován od skutečnosti, že tato část kanalizace byla předmětem řízení o odstranění stavby a že se jí kolaudace netýkala, jak v řízení před zdejším soudem argumentoval žalovaný, pak tato jeho argumentace neodpovídá kolaudačnímu rozhodnutí, které dopadalo i na kanalizační přípojku, která má být zčásti

umístěna na pozemku parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice, jehož je žalobce podle svých tvrzení vlastníkem. Tuto kanalizační přípojku tedy kolaudační rozhodnutí kolaudovalo – a tato skutečnost je pro další úvahy zdejšího soudu podstatná.

Touto otázkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Je třeba na straně jedné konstatovat, že žalobce v tomto směru v odvolání neargumentoval (aniž by z průběhu řízení před zdejším soudem vyplynul důvod), na straně druhé tato argumentace žalobce musela být žalovanému známa, a to přinejmenším v době, kdy podruhé o jeho odvolání rozhodoval (tedy kdy vydával napadené rozhodnutí), neboť tato argumentace byla obsažena v žalobě, která byla proti prvnímu rozhodnutí o žalobcově odvolání podávána ke Krajskému soudu v Ostravě; ostatně nejen ze žaloby ke Krajskému soudu v Ostravě, nýbrž i z jeho rozsudku je patrné, že takto žalobce argumentoval.

Vyjde-li zdejší soud ze skutečnosti, že odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro správné (zákonné) vymezení účastníků správního řízení nese správní orgán, který ve věci rozhoduje (a to v obou stupních), a tedy že je to správní orgán, kdo odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství), pak za situace, kdy žalovanému byla otázka možného žalobcova účastenství v kolaudačním řízení vázaná na tvrzení vlastnictví pozemku, kde je umístěna kanalizace, zřetelně známa ze soudního řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nemohl ji žalovaný ponechat bez povšimnutí – a v napadeném rozhodnutí na ni nikterak nereagovat.

Na tom nic nemění skutečnost, že v původně podaném odvolání vlastnictvím pozemku, na kterém byla umístěna kanalizace, žalobce ve vztahu k žalovanému neargumentoval; argumentoval tím ovšem v navazujícím řízení před Krajským soudem v Ostravě, a to za situace, kdy v řízení před soudem podle § 65 a násl. s.ř.s. nebyl omezen těmi argumenty, které předtím uplatnil před správním orgánem (tu žalovaným). Třeba tu totiž poukázat např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2008 ve věci sp. zn. 7 Afs 54/2007, podle něhož žalobce (v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s.) je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.

Jestliže tedy žalovaný věděl (konkrétně z řízení o žalobě proti jeho prvnímu rozhodnutí o žalobcově odvolání, kde měl postavení žalovaného a kde se tedy nutně musel seznámit s obsahem žaloby i s obsahem posléze vydaného zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě) o skutečnosti, která se bezprostředně týká otázky žalobcova účastenství v kolaudačním řízení, což bylo důvodem, pro který se žalobce proti kolaudačnímu rozhodnutí odvolával (s argumentací, že účastníkem být měl), a která na správné vymezení účastenství v řízení ze strany stavebního úřadu mohla mít

vliv, musel žalovaný i odpověď na tuto otázku v odvolacím řízení postavit najisto, měl-li se řádně zabývat správným (zákonným) vymezením účastenství v kolaudačním řízení.

Žalovaný při vydávání nového rozhodnutí byl sice vázán právním názorem vyjádřeným v již zmíněném rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, nicméně tato vázanost nemůže znamenat, že by správní orgán po vrácení věci k dalšímu řízení nemusel za podklad pro svoje rozhodnutí vzít všechny skutečnosti, tedy i ty, které jsou mu známy z úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Za situace, kdy předmětem kolaudace byla i „SO 202 Kanalizační přípojka“ a kdy se žalovanému předtím, než o žalobcově odvolání nyní napadeným rozhodnutím rozhodoval, prokazatelně dostalo žalobcova argumentu, že je vlastníkem pozemku parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice, kde je kanalizační přípojka umístěna, a tedy že mu právě tato skutečnost zakládá postavení účastníka kolaudačního řízení, musel se touto otázkou zabývat v napadeném rozhodnutí.

Neučinil-li tak, nelze dospět k závěru jinému, než že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které byly žalovanému známy a které mohly mít na postavení žalobce coby účastníka kolaudačního řízení vliv. V této dílčí otázce tedy zdejší soud shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., což je důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude zapotřebí, aby žalovaný najisto postavil odpověď na otázku, zda kanalizační přípojka, jež byla předmětem kolaudace, skutečně zasahuje na pozemek parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice. Pokud v této dílčí otázce dospěje žalovaný ke kladnému závěru, pak musí posoudit, zda jde o pozemek, který je ve vlastnictví žalobce. Na základě toho bude zapotřebí znovu vyhodnotit, zda žalobci svědčilo právo účastníka kolaudačního řízení; v úvahu přitom přichází účastenství žalobce podle § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. V návaznosti na toto vyhodnocení žalovaný znovu rozhodne o žalobcově odvolání.

Pro případ, že žalovaný dospěje k závěru, že kanalizační přípojka, jež byla předmětem kolaudace, skutečně zasahuje na pozemek parc.č. 241/2 v k.ú. Krasice a že jde o pozemek ve vlastnictví žalobce, bude pro další průběh řízení před žalovaným třeba vyjít z § 23 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož musí být minimální vzdálenost ležaté kanalizace do prům. 500 mm od líce základu 1,5m; především tak bude podstatné zabývat se tvrzeními žalobce o vzdálenosti budovy od žalobcova pozemku (45 cm) a o vzdálenosti hrany budovy od kanalizace 1,24m.

Třeba dodat, že dospěje-li žalovaný shora naznačenou úvahou k závěru o tom, že žalobci právo být účastníkem kolaudačního rozhodnutí svědčilo, otevře se tím

fakticky možnost zabývat se následně otázkou zákonnosti postupu stavebního úřadu v rámci kolaudačního řízení (nic na tom nemění ani fakt, že od kolaudace uplynulo již téměř 10 let); to je však již otázkou navazující na závěry žalovaného, k nimž teprve může dospět, aniž by mu je zdejší soud mohl v tomto řízení jakkoli prejudikovat.

IV.3.

Nad rámec shora uvedeného je třeba k žalobní argumentaci dodat následující: pakliže žalobce namítá, že M. L. jako vlastník pozemku parc.č. 240 v k.ú. Krasice byla také opomenutým účastníkem řízení, ačkoli na její pozemek zasahuje požárně nebezpečný prostor a dále není dodržena odstupová vzdálenost od hranice pozemku, zdejší soud neshledal, že by tímto (i kdyby se to ukázalo jako tvrzení oprávněné) bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce, kterým je poskytována ochrana podle § 65 a násl. s.ř.s. V řízení podle těchto ustanovení správní soudy poskytují ochranu žalobcům (resp. jejich subjektivním veřejným právům), přitom tu se o žádná žalobcova práva nejedná.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zčásti zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.; z důvodů uvedených v části IV.2. tohoto rozhodnutí tedy zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V části IV.2. tohoto rozhodnutí je žalovanému zároveň poskytnut návod postupu v dalším průběhu správního řízení.

V dalších otázkách, jež jsou předmětem částí IV.1. a IV.3. tohoto rozhodnutí, považuje zdejší soud žalobu za nedůvodnou.

VI. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá žalovaný na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšným byl žalobce. Tomu soud přiznal k tíži žalovaného náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (3 000,- Kč) společně s náklady právního zastoupení ve výši 20 570,- Kč (pět úkonů právní služby po 3 100,- Kč společně s pěti režijními paušály po 300,- Kč – převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání vyjádření dne 27.9.2012, účast na jednání soudu dne 28.2.2013 a dne 14.3.2013 podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1.1.2013, společně s částkou odpovídající DPH, osvědčení doloženo) a s náklady za cestovné k jednání soudu dne 14.3.2013 (jak bylo vyúčtováno) a ztrátu za promeškaný čas, celkově ve výši 1 722,- Kč, podle § 14 a § 13 odst. 4 téže vyhlášky (170 km Olomouc – Brno a zpět, TP vozidla RZ 3M2 3678 doložen, 4 x ½ hodiny promeškaného času, společně s částkou odpovídající DPH),

celkově tedy na nákladech řízení částku 25 292,- Kč. K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. března 2013

David Raus
předseda senátu